

Клета робия.

А градътъ е сжщиятъ.

Отново биятъ голѣмитѣ сърдца, отново пух-
тятъ голѣмитѣ гърди, отново се дебнатъ настрѣх-
налитѣ чудовища.

Гладътъ чука на всички порти, и ако днесъ
не му отворятъ, ще му отворятъ утре. Не е ли се
едно за него кога ще седне до праздната трапеза,
около която пицятъ деца, и майки криятъ лицата
си въ престилки?

Изъ града се движатъ патрули отъ низами.
Военнитѣ не вѣрватъ на заптиетата. И тъй е по-
добре: гяуритѣ ще спятъ спокойно, но и право-
вѣрнитѣ нѣма да се измжчватъ отъ кошмари.

Слънцето се навежда къмъ Дунава. Ще си
отива вече. Ще мине надъ свободнитѣ страни, ще
се порадва на свободнитѣ хора, а следъ това ще
си почине надъ океана.

Но то е още иного високо, когато валията
излиза отъ конака и бързо се опжтва къмъ Исляхъ-
хане. Тамъ прекарватъ времето си офицеритѣ отъ
обсадения гарнизонъ. При тѣхъ отива валията за
да имъ съобщи голѣмата новина.

— Седнете, господа!

Ешрефъ паша е бледъ и развълнуванъ. Той
се сили да задържи треперящата си ржка, слага я
на дрѣжката на сабята си, после бързо я мушва
въ джеба на мундира си и вади малка жълта
хартия.

— Господа, по телеграфа ми съобщиха, че во-
еннитѣ действия сж прекратени. Днесъ въ Одринъ
е сключено примирие. Следъ това ще дойде и ми-
рътъ. Какъвъ ще бжде той — не зная. Войната е